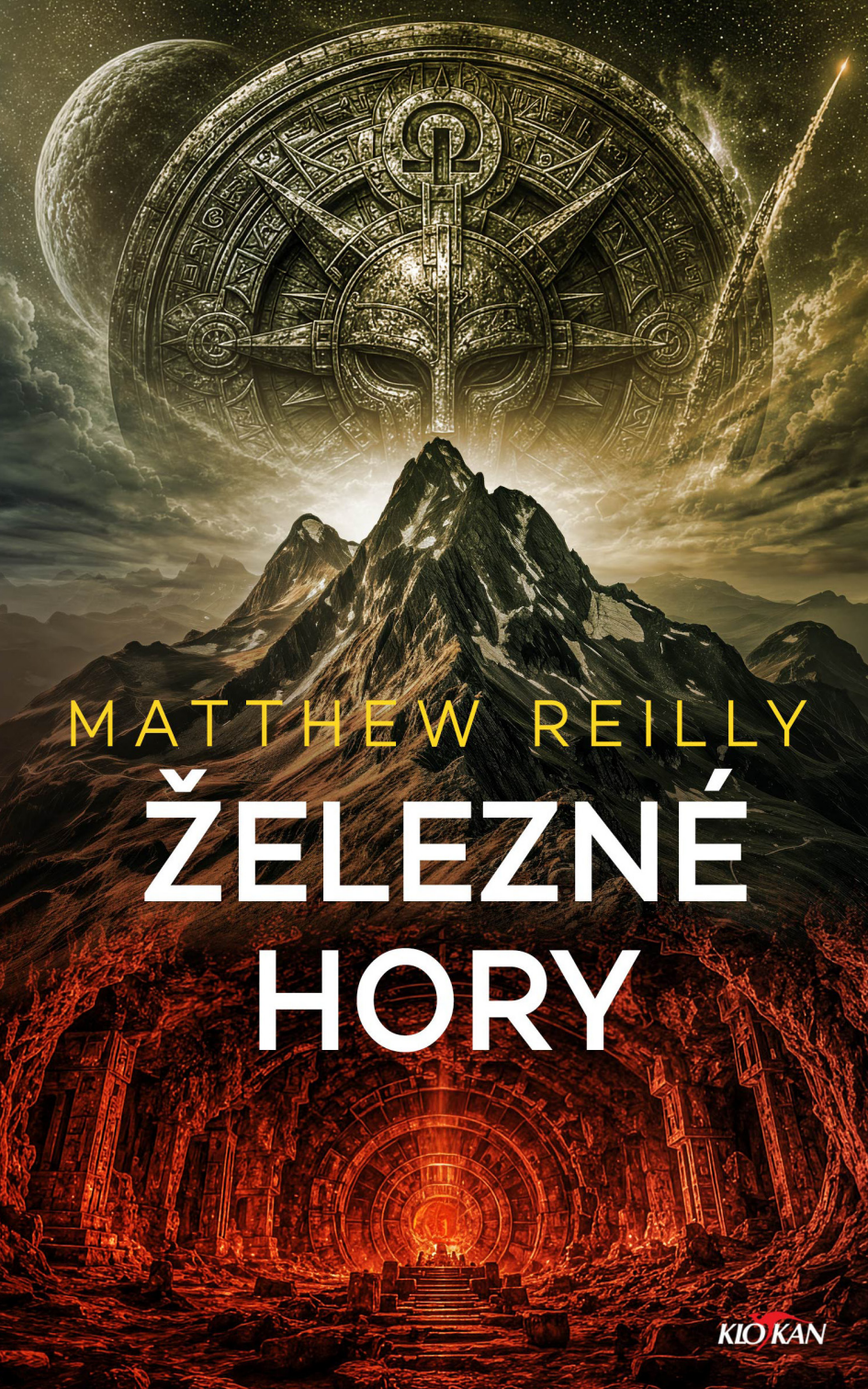

MATTHEW REILLY

ŽELEZNÉ HORY

KLOKAN

AL press

edice KLOKAN

Copyright © Karanadon Entertainment Pty Ltd 2020
Published by arrangement with Rachel Mills Literary Ltd.
Translation © Jan Mrlík, 2026
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní.
Postavy, instituce a organizace zmíněné v této knize
jsou buď výsledkem autorovy představivosti, nebo, pokud
jsou reálné, jsou užity smyšleně a bez záměru popisovat jejich
skutečné chování.

Z anglického originálu THE TWO LOST MOUNTAINS
vydaného v roce 2020
nakladatelstvím Macmillan by Pan Macmillan Pty Ltd Australia
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Lukáš Foldyna
Grafická úprava obálky Emil Křižka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v edici
Klokan, 2026
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-794-7

Tato kniha je věnována všem,
kteří reagují jako první,
těm, kteří běží vstříc nebezpečí.
Děkuji vám.

Slyšte tóny písně Sirén,
vznášejte se na jejích vlnách
vězte však, že z této písně
a blaženství, jež přináší,
probudíte se jako otroci.

NÁPIS NA VELKÉM STAROVĚKÉM ZVONU
ZNÁMÉM JAKO „ZVON SIRÉN“,
SOUKROMÁ SBÍRKA, MOSKVA

Les je krásný, temný a hluboký,
ale dal jsem sliby, které musím splnit,
a ještě míle musím ujít, než půjdu spát,
a ještě míle musím ujít, než půjdu spát.

ZASTAVENÍ V LESE ZA SNĚŽNÉHO VEČERA,
ROBERT FROST

Nevěřím, že není možné dosáhnout vítězství.

KAPITÁN JAMES T. KIRK

KRÁTKÁ REKAPITULACE...

Jack West junior nečekaně zvítězil ve Velkých hrách – jak se popisuje v knize *Čtyři legendy* – a zjistil, že pokud chce dosáhnout odvrácení **události Omega**, která znamená kataklyzmatické zhroucení vesmíru, musí nejprve završit dvě pradávné „zkoušky“: Zkoušku měst a Zkoušku hor.

V knize *Ztracená města* nejenže bojoval s krátícím se časem, ale navíc soupeřil se skvělými silami čtyř dávných království. Nakonec se mu podařilo ve Zkoušce měst obstát, ovšem za strašlivou cenu. Aniž by o tom Jack věděl, bylo součástí rituálu u Oltáře vesmíru v nitru Gibraltarské skály obětování věštce ze Sívy.

Současnou věštkyní ze Sívy byla Jackova dvacetiletá adoptovaná dcera **Lily**. Zajal ji nový hráč, který vstoupil do hry, označovaný jako **Sphinx**. Bezohledný, vypočítavý Sphinx, který se výborně orientoval v otázkách týkajících se starověku, do té doby působil jako strážce města Atlas. Již dlouho plánoval svržení moci čtyř království a hodlal ji uchvátit pro sebe.

V závěrečné pasáži knihy *Ztracená města* Sphinx odvedl Lily k oltáři uvnitř Gibraltarské skály, aby zde vykonal ohavnou rituální oběť.

Jack do této komory dorazil krátce poté, co Sphinx a jeho lidé odešli, a našel něco, co se jevilo jako tělo jeho Lily uvězněné v plátu vytvrzeného tekutého kamene. Musel však to místo sám urychleně opustit a neměl možnost se tam zdržet.

O tři dny později pronikl do Gibraltarské skály Lilyin kamarád **Alby Calvin** doprovázený **Dlouhým** a **Medvídkem Pú**, aby vyzvedli Lilyino tělo.

Když však rozbili kamennou plotnu, obličej Medvídka Pú se rozzářil. „Dobrý Bože," zašeptal. „To přece není…" Ostatním řekl, ať okamžitě volají Jackovi.

Co když obětovaným věštcem *není* Lily?

Po završení Zkoušky měst Sphinx se svými pomocníky – k nimž náleží i prohnaný **kardinál Mendoza**, vysoko postavený kněz katolické církve, a velmi ambiciózní **Chloe Carnavornová**, někdejší asistentka Jackovy posily Iolanthy Compton-Jonesové – spěchal, aby vyplnil druhou zkoušku, Zkoušku hor.

V pohybu však byli ještě další hráči, jako například tajemný **řád Omega**, skupina fanatických mnichů z Benátek.

Do Jackova týmu neohrožených přátel patřili jeho velmi schopná manželka **Zoe**, jeho čiperná matka **Mae Merriweatherová**, profesí historička, a **Hádés**, nesmírně bohatý bývalý král Podsvětí. Další příslušníci skupiny však byli v té době zranění nebo rozptýlení po celém světě. Bez ohledu na obtíže se jevilo nezbytné vyrazit na dlouhou pouť a následovat protivníky, kteří mezitím získali značný náskok. Navíc se Jackovi lidé zoufale snažili zjistit, co se přihodilo Lily…

Okamžik události Omega se rychle přibližuje.

PROLOG

PRÁZDNÉ MĚSTO: MOSKVA

Avšak tato mocná hudba, vyluzovaná otáčením celého vesmíru nejvyšší rychlostí, nemůže být vnímána lidským sluchem, podobně jako nelze hledět přímo do Slunce, protože jeho zář by přemohla schopnost vidění.

CICERO O PYTHAGOROVĚ TEORII HUDBY SFÉR

MOSKVA, RUSKO
23. PROSINCE, 09.00 HODIN

Lily Westová se s trhnutím probudila, polekaná a vyděšená, a byla jí zima, *ukrutná* zima.

Seděla spoutaná a přivázaná k bytelné dřevěné židli a v ústech měla roubík; židle stála na volném prostranství, na nějakých schodech, z nichž bylo vidět velmi rozlehlé náměstí.

Nebyla tam sama. Po obou jejích stranách, také přivázané na dřevěných židlích, seděly dvě bezhlavé mrtvoly.

Lily se zděšeně pokusila odtáhnout.

Ježíši…

Když se na ně zahleděla blíž, viděla, že obě mrtvoly patřily ženám a na sobě mají černé hábity řádových sester.

Rány na krku měly strašlivě rozervané a zhmožděné. Takže jim hlavy neusekli. Utrhli jim je.

Jedna z mrtvol měla na prsou přišpendlený arch papíru. Povlával v ledovém větru. Na něm stála čtyři rukou napsaná slova:

PROBUDÍTE SE
JAKO
OTROCI

Padal sníh.

Vítr fičel náměstím.

Panoval pochmurný, zamračený den.

Jak se Lily rozhlížela po prostranství před sebou, spatřila nějaké budovy, které poznávala – i když jenom z knížek –, a naráz přesně věděla, kde je.

Seděla na Rudém náměstí.

V Moskvě.

Po pravé ruce měla Kreml. Jeho šedesát metrů vysoké krvavě rudé zdi a impozantní věže stály v ranním přísvitu jako obří hlídky a na všech vodorovných plochách je korunovala vrstva sněhu.

Lily pomrkávala a pokoušela se restartovat mozek. Hlava ji příšerně bolela. Matně si vybavovala, jak se dostala do Moskvy, ale pak ji musel někdo udeřit do hlavy a omráčit.

Snažila se přemýšlet, vzpomenout si.

Samo Rudé náměstí, obrovský otevřený prostor uprostřed města využívaný ruskou vládou k pořádání vojenských přehlídek a oslav státních svátků, se zdálo prakticky opuštěné, přestože věžní hodiny na Spasské věži nad hlavní kremelskou bránou právě odbíjely a oznamovaly, že je devět hodin dopoledne.

Náměstí bylo *prakticky* opuštěné, s výjimkou jedné ohromující skutečnosti.

Po celé jeho ploše ležela spousta roztroušených těl.

V dohledu jich bylo snad třicet, všechna ležela tváří dolů v poprašku sněhu pokrývajícím dláždění. Ti lidé se zdáli mrtví. Mezi nimi byli i muži v uniformách ruské armády a v bundách policejních složek, ale také civilisté obojího pohlaví. Všichni působili dojmem, že padli v jediném okamžiku, zhroutili se uprostřed kroku. Na zádech už se jim usazoval sníh.

Kromě poletujících sněhových vloček nebylo vidět žádný pohyb.

Lily se v hrůze rozhlížela kolem.

Náhle přes náměstí rychle přeběhlo nějaké zvíře. Toulavý pes. Zastavil se, aby očichal jedno z ležících těl, ale pak běžel dál.

Lily se v židli pootočila a zjistila, že sedí na úpatí schodiště před jižním průčelím stavby známé po celém světě.

Chrám Vasila Blaženého.

Jeho devět obrovských věží s typickými kupolemi z něj činilo nejslavnější stavbu v Rusku, symbol Moskvy.

Historické cibulovité báně chrámu byly pýchou ruské architektury, ačkoli pravdu o jejich původu ve skutečnosti nikdo neznal. V moderní době byly impozantní báně opatřeny nátěrem ve vzorech a spirálách duhových barev – oslnivé červené a zelené, pastelové modré a čistě bílé. Tak tomu ovšem nebývalo vždycky.

Moskva…, říkala si Lily. Pomalu se jí začínalo něco vybavovat.

Sem ji dopravil Sphinx.

Po ceremoniálu v Gibraltarské skále. Po tom příšerném rituálu.

Chtěl se dostat do Moskvy, do nějakého…

… kláštera.

Lily se zachvěla.

Zima ji začala fyzicky týrat. Na sobě měla jenom džínsy, tenisky, tričko a vojenskou blůzu, ke které se dostala kdesi cestou, ale rozhodně nebyla vybavená na to, aby se zdržovala během ruské zimy někde venku.

Začala drkotat zuby.

Nemohla se ani obejmout rukama, aby se zahřála, protože je měla svázané za zády.

Co to Sphinx říkal?

Nějaký starý moskevský klášter. Něco se v něm ukrývá.

Mluvil o tom po skončení ceremoniálu na Gibraltaru.

Ach, proboha, pomyslela si Lily. *Ten obřad.*

Do konce života nezapomene, co se tam přihodilo…

DÍVKA JMÉNEM LILY

ČÁST VII
OBĚŤ NA GIBRALTARU

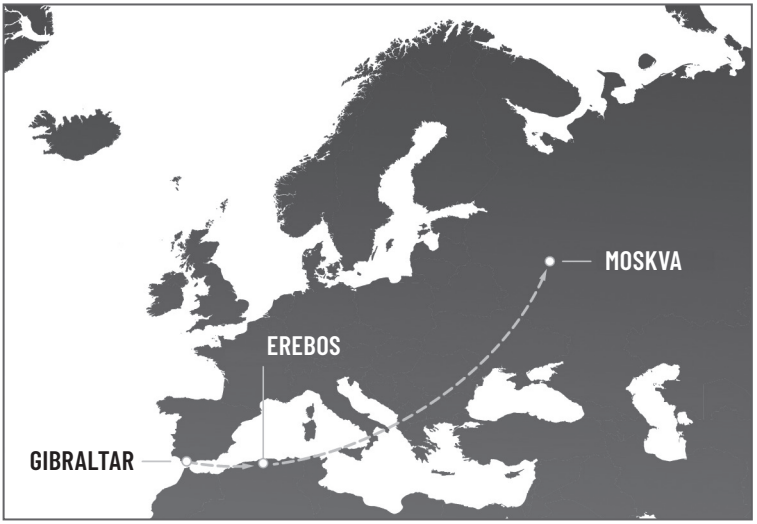

Pokud chcete vyzkoušet charakter člověka, svěřte mu moc.

ABRAHAM LINCOLN

OLTÁŘ VESMÍRU
GIBRALTAR, ÚZEMÍ VELKÉ BRITÁNIE
3. PROSINCE, O 20 DNÍ DŘÍVE

Lily ležela tváří vzhůru v malém obětním bazénku, uzavřená pod zlatou mříží a smířená se smrtí. Nalézala se v obřadní komoře vytesané do samotného srdce mocné Gibraltarské skály.

Jako věštkyně ze Sívy musela být obětována, aby zachránila svět.

Přímo nad sebou měla širokou šikmo raženou štolu – připomínala pradávný obří komín vyvrtaný vzhůru hmotou skály – a skrz ni viděla noční oblohu s tisícovkou třpytících se hvězd.

Nad ní stál Sphinx a v rukou držel slavný meč Excalibur. Jeho jiskřivá čepel směřovala přímo k jejímu srdci, připravená probodnout ji a tím završit nezbytný rituál.

Lily zavřela oči a očekávala konec…

Střelba.

Hlasitá, nečekaná střelba.

Prudce otevřela oči.

Někdo tu střílel z pistole.

Viděla, jak se zmatený a rozzuřený Sphinx otočil, když ho jedna kulka zasáhla do ramene, takže sebou trhl, upustil meč a vykřikl bolestí.

Lily slyšela další čtyři výstřely – jednotlivé rány, které vyvolávaly v pradávné komoře hlasité ozvěny. Umlkly po ještě hlasitější rachotivé palbě z automatické zbraně.

Následovalo ticho.

Ve vzduchu se válel namodralý dým výstřelů.

Páchl tu trpký odér korditu.

Ozvaly se spěšné kroky – to přibíhali Sphinxovi muži, aby mu pomohli.

Ze své pozice v mělkém bazénku Lily zahlédla kardinála Mendozu, který vešel do jejího zorného pole, klekl si vedle svého pána a řekl: „Sire, sire! Jste v pořádku?“

Sphinx se zvedl a odstrčil kardinála stranou. „Nic mi není. Je to jen povrchové škrábnutí. Jak se dostal ven, do hajzlu?“

„To nevíme. Vypadá to, že zaskočil hlídky na lodi…“

„Je naživu?“ zavrčel Sphinx.

„Ano, sire.“

Sphinx, svíraje si krvácející rameno dlaní, odešel stranou, kam už Lily neviděla.

„Ty malý sráči!“ řekl Sphinx někomu.

Odpověděl mu slabý hlas, hlásek mladého muže nebo chlapce chvějící se bolestí.

„Tys zabil… jediné lidi…, kteří mě kdy měli rádi.“

Hlas zněl nějak matně povědomě a Lily ho zprvu nedokázala přiřadit.

Potom jí svitlo. Byl to…

„Vytáhněte ji z bazénu a jeho dejte dovnitř,“ poručil Sphinx. „Stejně za chvilku vykrvácí a umře.“

Náhle bylo kolem Lily plno pohybu. Zlatá mříž brány, která ji tiskla do mělké vody, se odklopila, panty zavrzaly a dva vojáci vyzvedli Lily z bazénku.

Pak ho spatřila.

Uviděla mladíka, který před chviličkou vběhl s pistolí v ruce do obřadní komory a začal pálit na Sphinxe a jeho doprovod. Teď měl tělo prostřílené spoustou kulek a dva Sphinxovi muži ho vlekli do bazénku. Ještě žil, ale jen tak tak.

Lily ho neviděla dlouhé roky, ale jeho podoba se vůbec nezměnila.

Bylo mu dvacet let, stejně jako jí. Měl teď delší vlasy – tmavé a rovné, takže mu nepořádně visely přes oči a dodávaly mu vzhled vzdorného univerzitního studenta nebo člena nějaké grunge kapely.

Obličej se mu však nezměnil. Malý elfský nos a tmavé oči podobné jako u Lily.

Přesněji řečeno *shodné*, jako měla Lily.

Protože to byl její bratr, dvojče.

Alexander.

▲ ▲ ▲

Během letmého momentu, kdy pronášeli jednoho kolem druhého, se jejich tmavé oči potkaly a Lily viděla, že na ni Alexander upírá intenzivní pohled.

Četla mu v nich oheň, omluvu i prosbu, aby něco udělala. To všechno četla v jeho jediném pohledu.

„Nedovol jim, aby vyhr…“ zašeptal, než ho odnesli pryč.

Od té chvíle nabraly události rychlé tempo.

To, co se odehrálo uvnitř komory i mimo ni, vnímala Lily jako rozmazanou šmouhu.

Především Sphinx vykonal bezohledně a efektivně obětní ceremoniál.

Zraněného Alexandra položili do mělkého obětního bazénku, s bouchnutím nad ním zavřeli mříž a pak mu Sphinx bez zaváhání či náznaku lítosti probodl mečem srdce.

Čepel mu hladce prošla tělem, až se hrot zarazil o dno bazénku.

Alexander vykřikl, krev mu vytryskla z hrudi a mrtvé tělo pokleslo na dno mělké nádrže, jejíž čistá voda se zbarvila do ruda.

Následovalo ticho.

Lily v němé hrůze zírala na bratrovu mrtvolu nehybně ležící v obětním bazénku. Avšak nebýt činu, který vykonal jen o malou chvilku dřív, ležela by tam takhle ona. Nevěděla, co si o tom všem má myslet, ani netušila, co se bude dít dál.

Pak celou komoru ozářilo přízračné karmínové světlo, které vystupovalo z krvavé vody, v níž leželo Alexanderovo tělo.

V mdlém červeném svitu ožilo na jedné stěně komory několik sérií symbolů: glyfy napsané v Thovtově slovu, pradávném jazyku, který však Lily dokázala plynule číst.

V duchu nápis překládala:

Největší labyrint čeká
a v jeho středu nejvyšší trůn.
Vykonej Pád v železné hoře
a získej Znamení.

Protože pouze ten, kdo má Znamení,
může otevřít Labyrint
a usednout na trůn.

Seber armády, chceš-li.
Užij zvonů Sirén, pokud si přeješ.
Ale věz, že pouze úspěch v Labyrintu
odvrátí událost Omega.

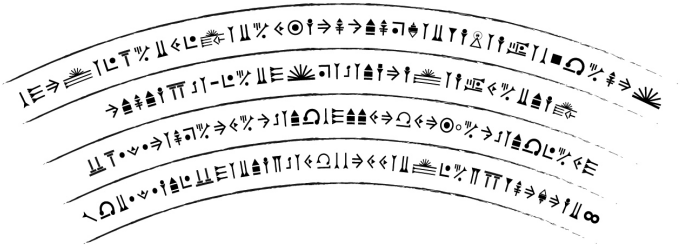

Lily viděla, že kardinál Mendoza současně s ní překládá nápis pomocí programu, který měl nainstalovaný ve svém notebooku.

Vedle Mendozy stála pěkná mladá Angličanka, která Sphinxe doprovázela. To byla Chloe Carnavornová, někdejší asistentka Iolanthy Compton-Jonesové, Opatrovnice královských záznamů.

Lily si vzpomněla, jak Iolantha jednou vykládala, že dokud pro ni Chloe Carnavornová pracovala, fakticky se stala jejím druhým mozkem. Pokud šlo o historické záležitosti, věděla totéž, co sama Opatrovnice královských záznamů. Když se však po Velkých hrách Iolantha připojila k Jackově skupině, Carnavornová se přidala na stranu Iolanthina bratra Orlanda, krále Země – a také s ním spala. Ovšem přímo v Gibraltarské skále ho zradila ve prospěch Sphinxe. Nyní Chloe dění v obřadní komoře natáčela na digitální kameru.

V kamenné stěně se s hlučným rachotem odsunul jeden panel a pod ním se objevila polička, na níž leželo vyrovnaných pět zlatých pečetních prstenů, které jiskřily do šera.

V každém z prstenů byl vsazený velký drahokam. Jeden z kamenů byl o něco větší než ostatní. Zářil rudou barvou, zatímco kameny v ostatních čtyřech prstenech měly jantarový odstín.

Tu náhle skončila přízračně červená světelná show a komora se znovu zahalila do hlubokého šera, které rozptylovaly jenom elektrické lampy rozmístěné v jeskyni Sphinxovými lidmi.

Sphinx sebral pět prstenů a přenesl je k pulzujícímu Poseidonovu palcátu.

Přidržel je těsně u zbraně a zář drahokamu vsazeného v palcátu mírně pohasla…

… a současně drahé kameny v pečetních prstenech začaly samy zářit.

„Moc palcátu přechází do prstenů," komentoval Mendoza.

Když byl proces u konce, Sphinx pozvedl největší z nich.

Jeho velký rudý kámen nyní vydával vlastní vnitřní světlo a v něm se zobrazil reliéf vyrytý do jeho plochy: obraz koruny.

V kameni pulzovala mocná spoutaná síla.

Sphinx si ho navlékl na prst.

Chloe se zajíkla.

Mendoza se uklonil.

„Můj císaři…" zašeptal.

Sphinx upíral pohled na prsten.

Šlo o výjimečně krásný šperk, současně hrozivý i velitelský. Nejednalo se o žádnou lesklou nebo nevkusnou cetku. Byl to jasný symbol moci.

Chloe na něho ukázala: „To je císařský prsten. Teď můžete velet všem armádám bronzových mužů."

Sphinx podal jeden ze čtyř zbývajících prstenů svému chráněnci Dionovi a další Jaegerovi Eins, představenému řádu rytířů Zlaté osmy a současně vojenskému veliteli Sphinxových sil. Zbývající dva si Sphinx ponechal. „Po světě jsou

rozmístěny celkem čtyři bataliony bronzových automatů: jeden v každém ze tří tajných měst a jeden v Podsvětí. Můj prsten mi umožňuje velet *všem* čtyřem. Ale ten, kdo má některý z ostatních prstenů, také může velet určitým batalionům. Dione, dal jsem ti ten, kterým můžeš ovládat bronzovou armádu ve městě Atlas. Einsi, ty budeš velet bronzovým automatům z Podsvětí. Sežeňte všechny bronzové vojáky z celého světa, budeme je potřebovat."

„Letadla pro vaše potřeby jsme si už vyžádali, sire," ozval se Jaeger Eins. „Deset nákladních letounů U. S. Air Force C-5M Super Galaxy vybavených kontejnery VDS. Jsou to jediná letadla dost velká a výkonná na to, aby unesla váhu bronzových automatů. Všechny stroje budou k dispozici během příštího týdne."

Kardinál Mendoza četl nahlas to, co mu ukázal monitor notebooku. Lily si všimla, že jeho překlad se úplně shoduje s jejím. Překladatelský program, který měl k dispozici, byl opravdu výborný.

Sphinx řekl: „Kardinále, první železná hora…?"

„… očekává váš příchod," doplnil Mendoza. „Vrchní astronom otec Rasmussen už je na místě a všechno pro vás připravuje. Je to nejpřednější církevní odborník na železné hory, měsíční vyrovnání a obřad Pádu."

Sphinx přikývl. „Chci také ty zvony."

Po jeho slovech se všichni kolem něho zatvářili zakřiknutě.

„Sire," ozval se Mendoza. „Víte přece, že k dokončení zkoušky nejsou zvony nezbytné."

„A je o nich známo, že jsou velmi nebezpečné," dodala Chloe.

„Chci je," prohlásil Sphinx neústupně, „protože jsou klíčem k mým vladařským plánům. Což znamená, že vykonáme návštěvu u těch milých dam, které žijí v Novoděvičím klášteře v Moskvě."

„Kurvy jedny," odplivl si Mendoza. „Ty ženské jsou tak moc chytré, až je jim to na škodu."

„Já je mám rád," opáčil Sphinx. „Jsou velmi zaujaté pro víru. Tedy pro svůj kodex a své zásady. A takové jsou už pět tisíc let. Po celou tu dobu se jim daří vodit vaši církev za nos, kardinále. Kdy nastává příští série vyrovnání?"

„Někdy během slunovratu, aspoň to tvrdí otec Rasmussen. Takže na Štědrý večer nebo během nejbližších dnů po něm. Hned od Rasmussena zjistím přesná data a časy. Zbývají nám přibližně tři týdny na přípravu."

„Máte všechny údaje z Apenin, myslím z těch od Moře dešťů?"

„Jistě, sire," přisvědčil Mendoza.

„A observatoř je připravena?"

„Všechno je uchystáno, sire."

„Tak se přesuneme do Moskvy," řekl Sphinx. „Jenom po cestě uděláme ještě jednu zastávku."

„Ve kterém místě by to mělo být, sire?"

„V Královské věznici Erebos," odpověděl Sphinx.

Pak se otočil na podpatku a lhostejně hodil do obětního bazénku, v němž spočívalo mrtvé Alexandrovo tělo, tabletu šedého prachu.

V okamžiku, kdy pilulka dopadla do vody, se hladina zakalila, ztmavla a zmatněla. Pak následovala série ohavných zapraskání, když se černošedá voda měnila v substanci podobnou betonu, která úplně pohltila Alexandrovo tělo a ukryla je před pohledem zvenčí.

Poté všichni opustili obřadní komoru.

Lily strkali směrem ke schodišti, jímž se z komory vycházelo.

Podařilo se jí ještě naposled ohlédnout na obětní bazének, v němž spočíval bratr, kterého sotva znala, nyní pohřbený v pevném kameni.

Svůj poslední čin, jak sám říkal, vykonal „pro jediné lidi, kteří ho kdy milovali".

Lily věděla, koho tím myslel.

Milé a laskavé rodiče Nebeského draka, kteří Alexandra jako malého chlapce přijali do svého domova a vychovávali ho, jako by byl jejich vlastní.

Sphinxovi muži – rytíři Zlaté osmy – oba Alexanderovy vychovatele příšerným způsobem zavraždili.

Poté, co Lily vyvedli z obětní komory, ji Sphinxovi lidé propašovali z Gibraltarské skály do letadla, jež zamířilo k Erebu.

KRÁLOVSKÁ VĚZNICE EREBOS STŘEDOMOŘSKÉ POBŘEŽÍ, ALŽÍRSKO

5. PROSINCE

Roland Rubles si šťastně pozpěvoval v hluboké tmě opuštěného královského vězení.

„Když se irský oči smějou, jo jo, je to jako jarní ráno…“

Rubles byl samozřejmě naprosto šílený.

Svého času býval uhlazeným majordomem v sídle jedné nižší královské rodiny v Lucembursku. Jenže jednou, když byl jeho pán přes týden pryč, Rubles zabil a snědl manželku a dvě děti svého pána, a navíc jejich psa.

Byl odsouzen k tomu, aby zbytek života strávil uvězněný v Erebu napůl pohřbený v kamenné plotně na nechvalně známé Stěně utrpení. Zažil trpké zklamání, když Jack West junior – po jistou dobu jeho nejbližší soused na Stěně – unikl z vězení a nevzal ho s sebou.

To, že byl Jack vůbec prvním člověkem, kterému se podařilo z Erebu utéct, na Rublese nedělalo žádný dojem, i když si uvědomoval, že trčí ve věznici, jejíž přesné umístění je známo snad jenom třem lidem na celém světě.

„Ve veselým irským smíchu slyšíš zpívat andělíčky…“

Malou útěchou Rublesovi bylo to, že dostal nového souseda: nebyl to nikdo menší než sám guvernér Královské věznice hrabě Jago de Saxe, mladší bratr pana Háda, krále Podsvětí.

Když lovec hlav Aloysius Knight vysvobodil Jacka z kamenné dlaždice, Jack beze všech cirátů uvěznil Jaga v plátu tekutého

kamene a umístil ho místo sebe na Stěnu utrpení: internoval správce věznice v jeho vlastním zařízení.

„Když jsou irský srdce plný štěstí, celej svět jako by zářil a radoval se…“

Nyní, o několik dní později, když vězňové na Stěně ochabli hladem a žízní a Rubles pořád zpíval, se náhle objevily světelné kužely baterek, které protínaly temnotu, a před Rublesem se ukázalo deset či dvanáct ozbrojených lidí.

Sotva je Rubles spatřil, dodalo to jeho zpěvu na procítěnosti.

„A když se irský oči smějou, jo jo, je to…“

Bang!

Rublesova lebka po zásahu projektilem explodovala, čelo se rozletělo a vytryskla změť krve a mozkové hmoty. Jeho hlava, částečně uvězněná v plátu tekutého kamene, ani nemohla klesnout k některému rameni. Rubles tam zůstal viset nehybný s vytřeštěnýma očima a ústy dokořán, z díry v hlavě mu prýštila krev a stékala mu po obličeji.

Ze tmy vystoupil Sphinx a spustil zbraň k noze.

Postavil se před dlaždici, v níž byl uvězněn jeho přítel Jago.

„Dostaňte ho ven,“ přikázal.

Vyprostit guvernéra věznice z plátu kamene trvalo půl hodiny.

Zatímco všichni stáli kolem Jaga, jeden z asistentů kardinála Mendozy, mladý srbský kněz otec Miroslav Cilić, se od skupiny nenápadně vzdálil.

Ve světle malé baterky pospíchal několika tmavými průchody a zacházel ještě hlouběji do útrob starověké věznice, až nakonec došel do nejhlubší kobky, jaká v tom příšerném místě existovala: byla to z kamene postavená čtvercová komora, v jejíž podlaze zívalo široké ústí hluboké jámy.

Nikdo nevěděl, jak je ve skutečnosti hluboká, a klidně mohla být bezedná.

Nad ústím jámy visela mohutná železná klec vzdálená od stěn kobky šest metrů. Držel ji silný řetěz, jinak by mohla celá spadnout do černé hlubiny.

Cela, z níž nebylo úniku.

Uvnitř klece se hrbil velký a mocný člověk, skrytý ve stínech.

Nehýbal se.

Mladý kněz na něho upíral oči vyvalené strachem a také…

… oddaností.

I když vězňův obličej nebyl ve stínu vidět, přece nepochybně hleděl přímo na mladého kněze.

Otec Cilić tiše řekl: „Generále Rastore, mé jméno je Cilić. Jsem váš věrný následovník. Velel jste mému bratrovi během nepokojů v mé zemi. Tady – chytejte."

Hodil vězni uvnitř klece zavěšené nad propastí klíč.

Postava v kleci po něm chňapla skrz mříže a klíč chytila.

Když vězeň promluvil, zazněl jeho hlas drsně a hluboko, až to mladému srbskému knězi vyvolalo zamrazení kolem páteře.

„Budeš odměněn v příštím životě, můj synu," prohlásil vězeň.

„Děkuji, generále," odpověděl otec Cilić. „Odpusťte mi, ale musím se vrátit, než mě začnou postrádat."

„Vedeš si dobře," pochválil ho vězeň. „Jen jdi. Já tě budu později následovat."

Mladý kněz spěchal pryč, aby byl co nejdřív venku z nejhlubší cely královského vězení; vězně zanechal v zavěšené kleci ve tmě, nyní však s klíčem, kterým si mohl odemknout cestu ke svobodě.

O půl hodiny později Sphinx se svými lidmi opustil Erebos a Jago odcházel s nimi.

Sphinx rovněž přikázal propustit osm dost zvláštních vězňů. Ty s sebou vzali také, i když odcházeli s želízky na rukou i nohou a s koženými roubíky v ústech.

Otec Cilić kráčel mlčky za kardinálem Mendozou a vrhal znepokojené pohledy po okolí.

„Teď musíme znovu shromáždit všechny naše lidi a spojit síly," pravil Sphinx. „Potom se vydáme do Moskvy. Do toho kláštera."

NOVODĚVIČÍ KLÁŠTER
MOSKVA, RUSKO
22. PROSINCE, 24.00 HODIN

Novoděvičí klášter v Moskvě se za studené noci halil do ticha.

Původně sloužil jako pevnost – tedy rusky *kreml* – a stále si zachovával kolosální hradby a obranné věže jako pravá citadela, kterou kdysi býval.

Ale v roce 1524, za vlády Vasilije III., po němž nastoupil na ruský trůn jeho vyšinutý syn Ivan Hrozný, byla zdejší pevnost přeměněna v klášter, který ovšem sloužil rovněž jako vězení pro urozené ženy, jež byly donuceny přijmout status řádových sester.

Dnes je klášter proslavený třemi rysy: především úžasnou zvonicí, za druhé hřbitovem, na němž je pohřbeno mnoho slavných Rusů, a za třetí skvostným bílým Smolenským chrámem, jenž zaujímá střed areálu a je zastřešen pěti cibulovitými kupolemi, jednou zlatou a čtyřmi šedivými; tím se podobá příbuzné stavbě, rozlehlejšímu a slavnějšímu chrámu Vasila Blaženého, který leží o několik kilometrů dál.

Po pět století mohl klášter sloužit jako příklad stoické vytrvalosti, neboť přežil války proti Napoleonovi i proti Hitlerovi. Dokonce se objevil i v Tolstého díle *Vojna a mír*.

Je rovněž symbolem rozhodné odolnosti žen.

Od své přeměny z pevnosti v konvent byl Novoděvičí klášter výlučnou doménou žen, jeptišek řeholního společenství známého jako Řád čistých panen, ale na několik vybraných sester se vztahovalo ještě označení daleko starší.

To se změnilo v noci na 23. prosince, protože přesně o půlnoci napadly klášter Sphinxovy síly.

Nejednalo se o žádný tichý, utajený útok. Nikdo se ke klášteru neplížil. A nešlo o žádnou malou akci.

Naopak to byl útok mocný, drzý a hlasitý.

Z oblohy se na zasněžené klášterní pozemky s hukotem zřítily čtyři dlouhé černé bedny připomínající pancéřované námořní kontejnery, až to zadunělo.

BAM!

BAM!

BAM!

BAM!

Při jejich dopadu se zatřásla země a do vzduchu vyletěl oblak sněhu.

Ve vojenské terminologii se tyto kontejnery označují jako VDS-MON čili vzdušný dopravní systém pro materiál odolný proti nárazu.

Převedeno do srozumitelné řeči se jednalo o kontejnery s vysoce přesným naváděním, které nebyly určeny k přepravě osob ani mechanicky citlivých systémů, takže *nemusely* přistávat měkce. Vzhledem k tomu, že tyto kontejnery byly vybaveny lokačním systémem GPS a špičkovou naváděcí technikou, staly se dobrou volbou pro podporu rychlých výsadků směřujících do prostorově malých cílů.

Většinou se jich užívalo ke shazování potravin, zbraní nebo munice do odlehlých válečných zón nebo měst sužovaných humanitárními krizemi.

Tyto čtyři kontejnery tvrdě dopadly uvnitř pevnostních zdí Novoděvičího kláštera a přistály na čtyřech vrcholech pomyslné kompasové růžice, takže zablokovaly všechny čtyři východy z klášterního komplexu.

O několik okamžiků později se stěny kontejnerů odklopily, s hlasitým prásknutím dopadly na zem a z každého kontejneru vyběhlo třicet bronzových automatů. Všechny rychle směřovaly k ústřední obytné budově.

Sphinx a jeho lidští průvodci dorazili jen nepatrně později ve dvou nízko přilétajících helikoptérách Chinook, které zapůjčila ruská armáda.

Z prvního vrtulníku vystoupil Sphinx a za sebou vedl Lily, která měla ruce svázané plastovými pouty.

Za nimi následovali kardinál Mendoza a Chloe Carnavornová, Jaeger Eins a čtyři jeho rytíři, dvanáct bronzových vojáků a osm neznámých spoutaných mužů, které vyvedli z věznice Erebos.

Sphinx, jenž ve stínovém světě čtyř království zastával klíčové postavení, předem upozornil na svůj příjezd vhodné lidi ze špiček ruské armády, takže si ho víceméně nikdo nevšímal, ani policie, ani armáda.

V tom, co Sphinx hodlal provádět v klášteře, do něhož vtrhl, se nechtěl nechat vyrušovat.

Musel tam totiž vyřídit důležité věci.

Už o několik minut později stál Sphinx spolu se dvěma poradci, Lily, pěti rytíři, dvanácti bronzovými automaty a osmi záhadnými muži v temné kryptě hluboko v podzemí katedrály. Kdesi vysoko nad hlavami se jim zvedalo pět věží završených cibulovitými kupolemi. Proti sobě měli dvacet obyvatelek Novoděvičího kláštera.

Všechny jeptišky klečely na podlaze s výjimkou představené kláštera, abatyše Beatrice, která stála vzdorně před Sphinxem.

Některé z jeptišek tiše vzlykaly.

Většina z nich občas vyslala vylekaný pohled na Sphinxe nebo na exotické bronzové automaty, ale nikdy na osm mužů, které Sphinx přivedl s sebou.

Protože těch osm představovalo zosobněnou noční můru.

Byli nevelcí, hubení, se svěšenými rameny a šlachovitými pažemi. Jenže nejděsivější na nich byly jejich obličeje; tito muži měli zuby zpilované do ostrých hrotů, kůži na čele rudě potetovanou a vypnutou přes chirurgicky vložené podkožní rohy.

Když těch osm vešlo do krypty, jedna z mladších jeptišek mimovolně vyjekla: „Vandalové…“

V chrámovém podzemí panoval štiplavý mráz.

Jednalo se v zásadě o jedinou dlouhou podzemní chodbu s bočními kryptami a kaplemi uzavřenými mřížemi, jež byly připomínkami na velké ženy Ruska za období několika staletí. Některé kapličky byly zařízeny oltářem, v jiných stály po pas vysoké sarkofágy.

Abatyše se zahleděla na Lily, která stála se spoutanýma rukama za Sphinxem.

„Ty jsi věštkyně…," vydechla stará jeptiška, když pochopila, kdo Lily ve skutečnosti je, a pak upřela na Sphinxe pohled plný zděšení.

„Velekněžko," oslovil ji Sphinx formálním titulem.

„Strážce," odvětila abatyše klidně.

Sphinx jí věnoval zářivý úsměv. „Jsem rád, že tě zase vidím, Beatrice. Docela jsi zestárla."

„A ty, Hardine, jsi pořád stejný hajzl nejvyššího řádu." Stará jeptiška se na něho mračila. „Stál jsi za hovno už jako kluk, když jsem tě hlídala, a očividně se na tom nic nezměnilo. Takže ses konečně projevil, co?"

„Na tohle jsem čekal velice dlouho," opáčil Sphinx.

„Trpělivý jsi byl odjakživa, to se musí uznat," řekla sestra Beatrice. „Trpělivý, všímavý…"

„No tohle, děku…"

„… a krutý," dokončila jeptiška „Nikdy jsem nezapomněla, co jsi provedl tomu chlapci Ludovicovi."

„Ukradl mi nové sluneční brýle."

„Vypíchl jsi mu oči."

„Nepokradeš."

„Ale bylo ti třináct, Hardine," vrtěla stará abatyše hlavou. „Psychopati obvykle v dětském věku mučí malá zvířata a své domácí mazlíčky. Tys mučil chlapce."

Sphinx se na to jen matně a shovívavě usmál.

„Chci ty zvony," řekl bezvýrazně.

„Nejsou tady," odsekla sestra Beatrice. „Nejsou tady už přes sto let…"

„Jsou uložené v kryptě carevny Sofie Alexejevny přímo za tvými zády," opáčil Sphinx stroze a ukázal na rozměrnou

kamennou kryptu za abatyší, největší v celém podzemním komplexu.

Sama krypta byla vystavěna na čtvercovém půdorysu z tvrdého šedého kamene a co do velikosti se dala přirovnat ke dvojgaráži. Na kamenných dveřích byla vytesána přísná zamračená tvář ženy s hustým obočím, jež nesla na hlavě korunu, ale působila dojmem nepříjemné matróny.

Sphinx se dotkl rukou reliéfu kamenného obličeje.

„Carevna Sofie," řekl. „Dcera cara Alexeje a kdysi všemocná ruská regentka. Ale skončila dost špatně, co říkáš, Beatrice?"

Abatyše neříkala nic.

„Dokud byla jako carevna u moci," pokračoval Sphinx, „nechala přestavět tento klášter a podporovala zdejší řádové sestry, ale když se její moc zhroutila, uvěznili ji tady do konce života. Vzpomínáš si, Beatrice, co nový car Petr provedl s jejími příznivci?"

Abatyše potichu odpověděla: „Dal je oběsit přímo před oknem jejího pokoje, takže když vyhlédla z cely ven, měla je rovnou před očima."

„Petrovi se musí přiznat," řekl Sphinx, „že to byl vynalézavý sadista."

Přimhouřil oči.

„Něco ti povím, Beatrice – uzavřeme sázku. Nechám teď kryptu otevřít. Jestliže uvnitř zvony Sirén nejsou, jak tvrdíš, zabiju tebe i tvoje sestry rychle a bezbolestně kulkou do hlavy."

Zvedl prst.

„Ale jestli tam zvony jsou, a tys mi lhala, nechám vás napospas svým děsivým přátelům."

Máchl rukou směrem k osmi Vandalům se zpilovanými zuby a „rohatými" hlavami.

Sestra Beatrice ztěžka polkla.

Lily ztuhla.

„Otevřete to," přikázal Sphinx Jaegerovi Eins.

▲ ▲ ▲

O několik minut později dveře velké krypty povolily pod řízenými výbuchy trhavin a Sphinx mohl nahlédnout dovnitř.

Nepatřil k lidem, které lze snadno ohromit, ale tentokrát zatajil dech.

Před sebou měl bezmála dvoumetrovou kouli ze stříbrného a zlatého kovu.

Úchvatný kovodělný výrobek vyhlazený do třpytivého lesku s dokonale kulovými obrysy. Perfektní výtvor bez jediné chybičky byl vskutku úžasný, příliš dokonalý na to, aby ho mohli vyrobit lidé z dávno minulých staletí; možná i příliš přesný na možnosti lidí dnešní doby.

Ležel tam, těžký, pradávný a hrozivý, a odrážel světlo dopadající zvenčí. Spočíval na kamenném podstavci širokým kruhovým otvorem na spodku koule. Ta byla dutá – šlo o jakýsi zvon.

Za ním stálo třináct dalších kulových zvonů vyrovnaných do dvou řad, všechny podobně obrovské a vyhotovené ze stříbrného a zlatého kovu.

„Zvony Sirén…," konstatovala Chloe.

Sestra Beatrice se zatvářila zničeně.

Sphinx jen smutně zavrtěl hlavou.

„Ale ale, Beatrice. Tys mi lhala."

„Nezahrávej si se mnou, Hardine. Na nějaké hrátky jsem příliš stará," odsekla abatyše. „Dostal jsi, kvůli čemu jsi sem přišel. Na prstě máš císařský prsten a teď ti patří i zvony Sirén. Podařilo se ti to. Vyhrál jsi. Jako kluk jsi byl protivný tyran a teď, jako dospělý chlap, budeš možná ještě horší. Nech nás na pokoji. Spěchej si na jednu z pěti hor a vykonej tam Pád. Pak běž a zmocni se trůnu v Labyrintu, abychom se my všichni ostatní na celém světě stali tvými sluhy, jak jsi to vždycky chtěl. Jen mě ušetři těch svých debilních keců."

Sphinx mlčel.

Upřeně hleděl na vzdornou starou jeptišku.

„Prohrála jsi sázku," připomněl jí tiše.

Z tónu jeho hlasu se Lily sevřel žaludek.

„Nejsem žádný tyran," dodal. „Vůbec ne. Jsem milosrdný člověk. Abych ti to dokázal, ušetřím tvoje jeptišky následků

prohrané sázky a dopřeju jim rychlou smrt. *Tobě ale ne.* Ty ses se mnou vsadila a taky za to zaplatíš.“

Sphinx bez varování strčil sestru Beatrice do jedné z bočních kaplí a pak za ní pustil svých osm příšerně vyhlížejících Vandalů, kterým nechal sejmout kožené roubíky.

„Teď je jen vaše, mí hladoví přátelé.“

Osm Vandalů se nahrnulo do kaple jako slintající psi a Sphinx za nimi zavřel mřížový vchod.

V následujícím okamžiku se sklepením rozlehl nelidský, mučivý křik sestry Beatrice, když z ní Vandalové svými příšernými zuby rvali maso a požírali ji zaživa.

Lily pevně zavřela oči a snažila se neposlouchat, jenže to nedokázala.

Zhruba po minutě křik abatyše ustal a z kaple se nesly jen zvuky drcení kostí a chlemtavého žvýkání.

Pokud šlo o ostatní jeptišky, Sphinx dodržel slovo. Během minuty byly všechny mrtvé, jak je beze všech cavyků střelili do hlavy.

Vysokozdvižnými vozíky vyvezli zvony z krypty.

Lily se na Sphinxe mračila. „Vy jste nestvůra.“

„Mladá dámo,“ opáčil Sphinx, „ještě jsem ani nezačal. Pojďte, vyzkoušíme jeden z těch zvonů.“

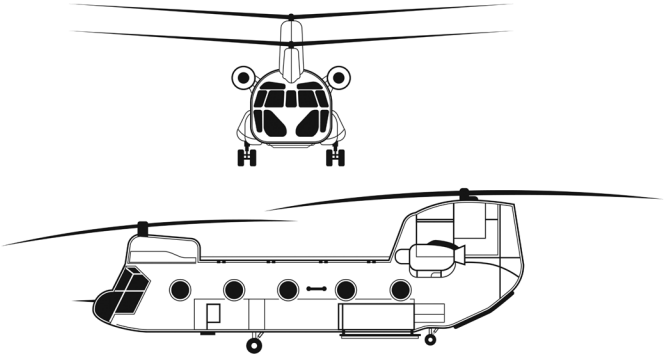

O několik hodin později letěla Lily v jedné ze Sphinxových helikoptér Chinook vysoko nad předměstím Moskvy, usazená v kokpitu vedle Sphinxe.

Před ní se prostíral výhled na ohromné hlavní město Ruska, které se táhlo až k obzoru a zabíralo celou obrovskou metropolitní pánev, v níž žilo na dvanáct milionů obyvatel.

Moskva představovala nesourodou směsici starého a nového, krásy a ošklivosti; štíhlé skleněné mrakodrapy se tyčily nad množství brutalistních obytných bloků ze sovětské éry; uhlově černé továrny se roztahovaly mezi aristokratickými vilami z 19. století postavenými z vápence; pevnosti s vysokými hradbami a krásné kostely seděly mezi rozměrnými veřejnými parky, v nichž se nacházela řada zamrzlých jezírek pro bruslaře.

To všechno teď pokrýval led a sníh, který zbarvil celé město do pochmurné šedi.

Z komínů obytných budov i průmyslových podniků stoupaly chocholy páry a kouře jako důkaz fungujících topných systémů nezbytných pro přečkání ruské zimy.

Celé město skrznaskrz protínala široká stuha řeky Moskvy, která se pozvolnými zátočinami proplétala městem. Také její hladina byla bílá a spoutaná ledovým příkrovem.

Nastal čas krátce před svítáním a ruské hlavní město se začínalo probouzet.

Po okružních magistrálách se sunuly šňůry aut. Po bulvárech rachotily autobusy. Ledoborce, které budou rozrušovat led na řece, ještě nevypluly, ale už to nemělo dlouho trvat.

Po zamrzlé Moskvě bruslilo několik lidí, vytáčeli na ledu elegantní oblouky a křižovali sem a tam. Několik moskevských občanů si také přivstalo, aby šli vyvenčit psy na chodníky lemující koryto řeky.

Ulicemi a alejemi obytných čtvrtí projížděly popelářské vozy.

Potom se zpoza hradeb obklopujících Novoděvičí klášter náhle něco zvedlo a rychle ve svislém letu stoupalo k obloze jako na laně jeřábu.

Byl to velký dvourotorový vrtulník Chinook, ovšem tato helikoptéra měla zaslepená všechna okna.

Lily pocítila, jak se jí sevřela hruď.

Podobnou helikoptéru už viděla. Bylo to před několika týdny v Londýně. Tehdy rytíři Zlaté osmy vylákali Jacka z úkrytu tím, že podobná helikoptéra pod sebou nesla zavěšený červený londýnský autobus plný lidí a držela ho nad hladinou Temže.

Také tento vrtulník fungoval jako dron dálkově ovládaný rytíři Zlaté osmy.

Pod Chinookem se leskl na lanovém závěsu jeden z velkých kulových zvonů, které Lily viděla v klášteře.

Sphinx vyhlížel na spící město, nad kterým se ve výšce vznášel dálkově ovládaný Chinook, a teď podal Lily vojenská ochranná sluchátka, jaká nosívají příslušníci zvláštních jednotek.

„Tumáte, budete je potřebovat."

Lily tento typ sluchátek znala. Nesl označení 3M Peltor ComTac a byl opatřen gelovými polštářky, které dokonale zakryly uši.

Sluchátka připomínala běžné komerční výrobky, ale ve skutečnosti se jednalo o zcela jiné zařízení.

Bylo vybaveno vnějšími mikrofony a vnitřním aparátem určeným k eliminaci zvuků z okolí, několikanásobně účinnějším než běžně dostupná zařízení. Sluchátka Peltor využívaly jednotky zvláštního určení po celém světě z dobrého důvodu: digitalizovala všechny okolní zvuky, takže tomu, kdo je měl na uších, poskytovala téměř nadlidsky dokonalý sluch, ale současně ho chránila před ohlušujícím rachotem, jako byla střelba a výbuchy, a zabezpečovala ušní bubínky před poškozením.

Lily si všimla, že všichni Sphinxovi lidé je teď mají na uších. Chvatně si je také nasadila.

„Zazvoňte," zavelel Sphinx.

▲ ▲ ▲

Dálkově řízená helikoptéra se náhle rozhoupala, čímž se rozkýval i zvon zavěšený pod ní…

… a srdce ukryté uvnitř zvon rozhlaholilo.

Z pradávného kovu se vylinul vysoko položený tón, který mocně vibroval a nesl se nad celým městem jako nepozemská zvonkohra.

Lily ho ve sluchátkách slyšela jako digitalizovaný zvuk.

To, co asi slyšeli Moskvané bez *jakékoli* ochrany sluchu, by bylo obtížné popsat.

Hlas zvonu působil současně nádherně i strašlivě, radostně a bolestně. Přinášel okamžik čiré pomíjivé extáze.

Především však zvonění znělo panovačně, pronikavě, neodolatelně.

Vylinulo se ze záhadného starověkého kulového zvonu a jeho neviditelné vlny se rozletěly nad celým městem.

Lily okamžitě spatřila jeho účinky.

Popelářský vůz uhnul z vozovky a naboural do obytného domu.

Na okružních magistrálách narážely automobily jeden do druhého. Autobusy na širokých městských třídách končily na sloupech semaforů, kandelábrech a ve výkladních skříních lemujících ulice.

Lily to všechno pozorovala v bezmocném zděšení.

Zrak jí zabloudil dolů k bruslařům na zamrzlé řece Moskvě.

Viděla, jak se všichni do jednoho a v přesně stejné chvíli zhroutili jako marionety, jimž někdo přestřihl vodicí niti.

Lily se zvlášť zaměřila na jednu ženu.

Poté, co padla na led, jako by se zarazila a zmateně se rozhlížela kolem ve snaze pochopit, co se to právě přihodilo.

Zvedla se na ruce a na kolena a pokoušela se postavit na brusle, avšak z nějakého důvodu se jí to nedařilo, a tak se zoufale plazila po břiše ve snaze dostat se ke břehu.

Zhruba po patnácti vteřinách se bezmocně svalila na led a zůstala tak bez jediného pohybu.

Několik dalších bruslařů si počínalo stejně, ale podobně jako ona brzy zůstali nehybně ležet na ledu.

Lily nepoznala, jestli ztratili vědomí, nebo zemřeli.

Všimla si rovněž Moskvanů, kteří kolem řeky venčili psy.

Také oni padli v půli kroku, zatímco jejich psi vyli a bolestně ňafali, když zvuk zvonu zaútočil na jejich odlišně nastavený sluch. Ale Lily viděla, že psi nepadali.

„To jsou všichni mrtví?“ zeptala se zděšeně Sphinxe.

„Nejsou,“ zavrtěl Sphinx hlavou. „Ještě ne. Postihlo je něco jako určitý druh spánku nebo kóma. Necítí žádnou bolest. Podle starověkých textů upadli do spánku Sirén a prožili okamžik neuvěřitelné extáze.“

„Všichni v celém městě?“

Sphinx přikývl. „Odhadujeme, že to působí v okruhu asi padesáti kilometrů.“

Město dole pod Lily teď zmrtvělo.

Celé město.

Každý automobil, každý autobus, početné popelářské vozy a všichni lidé, to všechno znehybnělo.

Ozývalo se troubení klaksonů, když se řidiči zhroutili na volanty. Spousta srážek v ulicích města spustila mnohočetné automobilové alarmy.

Nezastavil se pouze pohyb neustále stoupající páry a kouře z komínů.

„Někteří z nich brzy zemřou,“ dodal Sphinx. „Tomu se nedá zabránit. Lidé, co bruslili na řece, a řidiči aut zemřou téměř určitě. Nezahubí je spánek, ale podlehnou žízni a tomu, že zůstanou vystaveni povětří.

Ti, kteří jsou zatím v postelích, budou ještě několik dní v pořádku, možná vydrží týden, než také zemřou žízní nebo hladem, jestliže jejich spánek bude trvat příliš dlouho. Proto jsem to chtěl udělat zrovna teď, v tuto denní dobu, kdy většina lidí ještě nevstala z postelí. Budou jen dál spát, jenže teď spí v kómatu navozeném hlasem zvonu. Až se probudí, zjistí, že se ocitli v novém světě.“

Lily se zachvěla.

Nevěděla, jak přesně by si Sphinxovo vyjádření měla vysvětlovat. Toho dne už prožila příliš mnoho hrůz.

„V jakém světě?“

Sphinx vyhlížel z okénka na podmaněnou Moskvu. „V tom, kterému budu vládnout já.“

Otočil se tváří k Lily a radostně se usmál.

„Ale no tak, moje milá. Nebudeme se přece zabývat takovými nepříjemnými věcmi. Je čas, abyste sehrála svou úlohu a zařídila to, proč jsem vás sem přivezl.“

„A to je co?“

„Vašemu adoptivnímu otci kapitánu Westovi se nějak podařilo uniknout z města Atlasu. Zachytily ho moje bezpečnostní kamery. Musím přiznat, že je opravdu umíněný. Nepochybuji, že vás přijde hledat, no tak mu musíme nabídnout to, po čem pátrá.“

Po těch podivných slovech Sphinx udeřil Lily do hlavy pažbou své pistole a svět kolem ní zčernal.

Probudila se později toho rána uprostřed Rudého náměstí na schodišti před chrámem Vasila Blaženého přivázaná k židli, s bolavou hlavou a dvěma bezhlavými jeptiškami po stranách.

PRVNÍ OFENZIVA

ZÁCHRANA V MOSKVĚ

V řecké mytologii byly Sirény tři krásné panny, které žily na skalnatém ostrově. Zpívaly píseň tak sladkou a lákavou, že každý námořník, který ji zaslechl, upadl do čarovného spánku. Jeho loď se pak roztříštila o útesy ostrova. Jediný člověk, který slyšel píseň Sirén a přežil, aby o ní mohl vyprávět, byl Odysseus; byl velmi zvídavý a umínil si, že si kouzelnou píseň musí poslechnout. Setkání se Sirénami přežil chytrým způsobem, jak pro něho bylo příznačné: nechal se přivázat ke stěžni své lodi, zatímco jeho muži veslovali kolem ostrova ohlušení kuličkami vosku, kterými si ucpali uši…

ŘECKÁ MYTOLOGIE, MURRAY BODINE
(MACMILLAN, SYDNEY 2010)

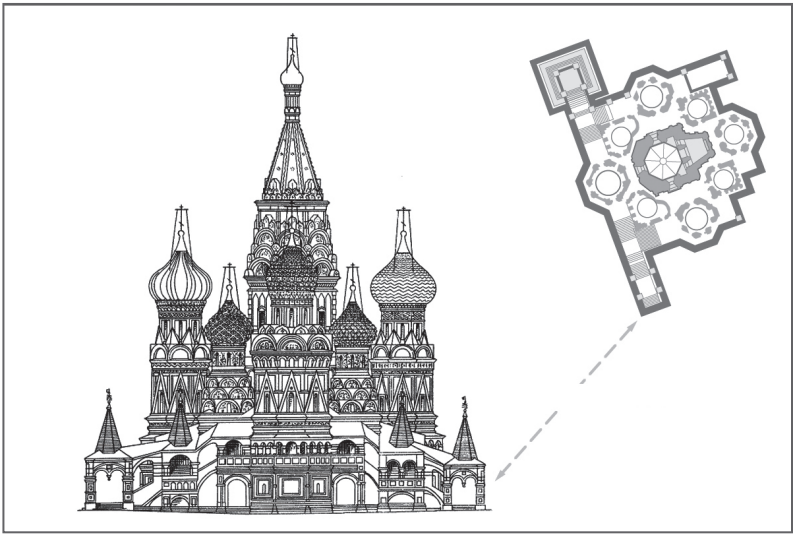

CHRÁM VASILA BLAŽENÉHO

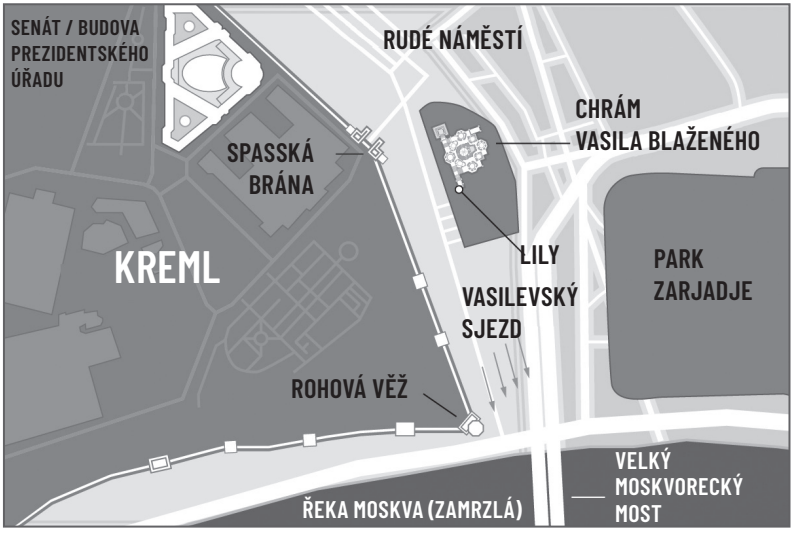

RUDÉ NÁMĚSTÍ, KREML
A CHRÁM VASILA BLAŽENÉHO

VZDUŠNÝ PROSTOR NAD RUSKEM
23. PROSINCE, 08.45 HODIN

Letoun Jacka Westa se řítil k Moskvě.

Nezvyklé bylo, že v něm Jack West neseděl.

Naopak se v letadle sešli jeho přátelé Medvídek Pú, Dlouhý a pilot Nebeský drak a hnali se k hlavnímu městu Ruska tak rychle, jak to štíhlý Tupolev Tu-144 dokázal.

Jack byl rovněž na cestě. Když k němu dorazila novina, že se podařilo vypátrat Lily v Moskvě na Rudém náměstí, přímo na schodech chrámu Vasila Blaženého, vracel se kapitán West z Austrálie s Aloysiusem Knightem a Albym v Knightově stíhacím bombardéru Su-37.

Dlouhý a Medvídek Pú to měli mnohem blíž, protože se v té době nacházeli ve východní Francii, takže nasedli do Tupoleva a letěli rovnou na místo.

Tito dva vojáci – jeden vysoký hubený izraelský odstřelovač, který se ve skutečnosti jmenoval Benjamin Cohen, druhý malý a obtloustlý arabský princ major Záhir al Ansar al Abbás – nemohli být co do vzhledu a nátury víc odlišní. Když se poprvé setkali na odlehlé farmě v Keni v době, kdy byla ještě Lily hodně malá, sotva dokázali jeden druhého vystát.

Ale jediný okamžik všechno změnil.

Jednou je na farmě zaskočili jejich nepřátelé a strhla se přestřelka, a tu provedli Dlouhý a Medvídek Pú výjimečnou věc: když viděli, že je Lily v ohrožení, oba současně vyběhli z úkrytu a pálili zběsile ze svých zbraní, aby ji zachránili.

V té chvíli jako by se vytratily všechny rozdíly, které je odlišovaly, a v následujících letech se z nich stali nejbližší přátelé; bydlívali jeden u druhého, jezdili spolu na dovolenou, vyráželi společně na mise a prožívali vedle sebe zásadní okamžiky života.

Když se teď podařilo Lily vypátrat – totiž vypátral ji program pro identifikaci obličejů na záběru jedné kamery z Rudého

náměstí –, nebylo na světě žádné síly, která by jim zabránila spěchat do Moskvy, aby ji zachránili.

Nebeský drak to vnímal stejně. Laskavý vousatý pilot z Nového Zélandu Lily bezmezně miloval od dob, kdy byla ještě dítě. Je třeba říct, že snad nikdo z celé této širší rodiny – kromě Jacka – vlastně neznal jeho skutečné jméno.

Tito tři se vyzbrojili, nastoupili do *Nebeského bojovníka* a neprodleně vzlétli na cestu do Moskvy.

V týdnech následujících poté, co Dlouhý, Pú a Alby učinili šokující – a vzrušující – objev v nitru Gibraltarské skály, že totiž během ceremoniálu, který tu proběhl, *nebyla* obětována Lily, se Jackův tým přeskupil.

Zprvu byli všichni z jeho skupiny rozptýleni po celém světě: v Gibraltaru a v tajných městech Thule, Atlas a Ra.

Všichni před sebou měli dva hlavní cíle.

Zaprvé: *najít Lily.*

Zadruhé: přijít na to, co bude Sphinx podnikat, až splní Zkoušku měst, což byl jeden z předpokladů pro naplnění jeho cíle – ovládnout celý svět, až nadejde chvíle události Omega.

Než však mohli něco z toho zvládnout, museli se všichni shromáždit na nějakém bezpečném místě.

Hádův byt v Římě se jevil jednak příliš malý a rovněž nepřiměřeně zranitelný. Pokud by je tam nepřátelé objevili, bylo by obtížné z něho uniknout. Celý tým by se do něho stejně nevešel.

Potřebovali najít skryté útočiště, kde by se všichni mohli sejít a pokračovat ve zkoumání starověkých záznamů, které by však současně nabízelo rychlý přístup ke vzletové dráze nebo k jiným prostředkům okamžitého odsunu.

Hádés jako někdejší panovník ve stínovém světě království samozřejmě vlastnil mimo jiných nemovitostí také jednu, která těmto požadavkům zcela vyhovovala, a navíc patřila k těm, které nebyly nikde evidovány v souvislosti s jeho jménem.

Jednalo se o farmu s chovem koní v Alsasku-Lotrinsku těsně u německých hranic, klasicky ukrytou v hlubokých německých lesích nedaleko středověkého městečka Lembachu. Farma byla opravdu rozlehlá a pohodlná a Hádés v ní kdysi choval koně určené k ježdění při pólu. Přivážel sem na prázdniny také oba syny, dokud byli mladší.

Před několika roky Hádés farmu prodal. Avšak tento prodej sloužil pouze jako zástěrka – v zásadě ji prodal sám sobě a nyní, ačkoli byla zdánlivě všem na očích, mohla posloužit jako skrýš.

Farma vyhovovala všem jejich zásadním požadavkům.

Ve zdejším zámečku se nabízela spousta místa; ve skutečnosti mohli někteří z nich bydlet každý ve vlastním samostatném *křídle*.

Ještě zajímavějším rysem tohoto nesmírně rozlehlého panství byl mohutný starý bunkr – neboli *ouvrage* – sloužící jako vstup do vnitřního systému Maginotovy linie. Pod tímto jménem je znám obří francouzský obranný komplex betonových pevností, dělových věží a spojovacích tunelů vybudovaný po roce 1929, který měl zastavit německou invazi v roce 1940, v čemž ovšem velkolepě zklamal. Německé síly Maginotovu linii *obešly* a raději táhly přes Belgii a Nizozemsko.

Kromě mohutného ouvrage z šedivého betonu se na Hádově panství nacházelo jezero a u něho další dům, a rovněž skrytá vzletová dráha a vedle ní starý vojenský hangár z dob druhé světové války, v němž Hádés parkoval svůj soukromý tryskáč.

Dorazila i poslední část Jackovy skupiny: jeho milovaná zvířátka – sokol Horus a psi Roxy a Ash. Ty přivedl jejich oddaný pečovatel, roztomilý neandertálec známý jako V-147. Přiletěli z Austrálie soukromým letadlem, které najal Hádés, a přistáli v nedalekém Štrasburku. Jackova matka Mae, která si nevelkého neandertálce oblíbila, pro ně zajela autem na letiště.

Když dorazili na Hádovu farmu, někdejší minotaurus pocházející z Podsvětí vystoupil z auta s Horusem na ruce a s oběma psy, kteří mu poskakovali kolem nohou.

„Ahoj, kapitáne Jacku," řekl. „Všechny zvířata jsou dobře. Dobře se staral o psy, krmil je a venčil. Pejsany jsem nejedl."

Bez ohledu na to, co se zrovna dělo, se Jack neubránil úsměvu.

„Moc rád slyším, žes nesnědl moje psy, kamaráde. Dobrá práce."

Neandertálec nadšeně přikyvoval.

Jacka pochopitelně zajímal především jejich první úkol.

„Najdeme Lily," prohlásil. „Nemá smysl zachraňovat svět, dokud je někde venku sama s tím parchantem Sphinxem."

Aby ji vypátrali, napíchli se na přísně tajný americký program pro identifikaci obličejů známý pod označením TITAN, jehož systém využíval celosvětovou síť bezpečnostních kamer napojených na uzavřené okruhy, obličejové skenery na letištích, aplikace užívané v sociálních sítích, a dokonce i obličejové zámky na mobilních telefonech, aby vypátral hledané osoby a přesně stanovil místo, kde se nacházejí.

Pokud by Lily někde prošla záběrem kamery, věděli by to.

Byli napojení na policejní a armádní frekvence i satelitní sledování pohybu letadel, ale nějakou dobu trvalo, než získali první informaci.

Pokud šlo o zkoumání starověkých záležitostí, začali se zabývat další zkouškou, známou jako Zkouška hor.

Tohoto úkolu se ujali Hádés, Mae a Iolantha. Popis zkoušky získali z takzvaného Diova papyrusu. Tento svitek přikázal sepsat sám Zeus poté, co jeho šampion zvítězil ve Velkých hrách a Zeus obdržel Mysteria, jež tomu, kdo s nimi byl obeznámen, ukazovala způsob, jak obstát ve dvou zkouškách, které předcházely události Omega. Z tohoto papyrusu se už předtím dozvěděli o Zkoušce měst. Nyní měli čelit druhému testu, o němž se v listině mluvilo.

ZKOUŠKA HOR

Pět železných hor.
Pět klíčů s čepelemi.
Patery navždy uzamčené dveře.
Pomni však, že jen ten, kdo přežil Pád,
může vejít do osudového Labyrintu
a tam pohlédnout do tváře Omegy.

Mezitím se Jack vypravil na dvě lokality.

Především spolu se Zoe a Hádem zamířili na nedaleké, ale potenciálně velmi nebezpečné místo: do Gallerie dell'Accademia v Benátkách, v níž sídlil Bratrský řád svatého Pavla neboli mniši z řádu Omega, jak byli známi příslušníkům tajného královského světa.

Teprve po všech chaotických událostech, které provázely nalezení a návštěvu tří tajných měst, se Jack dozvěděl, co je nového kolem mnichů z řádu Omega.

Zmizeli.

Zprávy o tom se dostaly dokonce i do televizního zpravodajství: utajovaný řád opustil své sídlo přilehlé ke Gallerii dell'Accademia a vzal s sebou všechen majetek včetně mnoha neocenitelných uměleckých děl a důležitých listin a plánů.

Podle komentátorů televizních zpravodajských kanálů tvořila Bratrský řád svatého Pavla jen skupinka svérázných řeholníků.

Jack však věděl, že povaha tohoto řádu je daleko strašlivější.

Platili za odborníky na veškeré astronomické jevy spojené s událostí Omega.

„Čišela z nich výjimečná nenávist k ženám," řekl Jack Zoe a Hádovi, když o několik dní později pronikli do Gallerie dell'Accademia v Benátkách. „Ženy považují za pouhé

roditelky dětí, které jsou na světě od toho, aby sloužily mužům."

„Takže se vlastně bavíme o velmi moderních myslitelích," poznamenala Zoe žertem.

„Nejhorší na tom je, že tihle hoši tomu doopravdy věří."

Jack si vzpomněl, jak Ezechiel, opat řádu Omega, přivíral oči pod vlivem téměř fyzické bolesti, kterou mu působilo, když ho Lily oslovila.

„Nemluvte!" zakvičel tehdy. *„Nedovolte ženě hovořit nebo mít moc nad mužem; ona musí mlčet."*

Jack řekl Zoe: „Jejich opat, bratr Ezechiel, tehdy tvrdil, že ženský hlas je nečistý a odporný."

„No to se podívejme…"

„Muž, kterého jmenuješ jako Ezechiela," ozval se Hádés, „se narodil jako Nicolai Niculescu. Potom přijal řádové jméno Ezechiel. Všichni mniši z řádu Omega mají řeholní jména začínající na *E*.

Podobně jako mnoho dalších bratří z řádu Omega se Ezechiel narodil v Rumunsku. Před nějakým časem se řád Omega stal útočištěm ultrakonzervativních rumunských kněží a mnichů, kteří považovali řádnou církev za příliš *tolerantní*. Dnes řád Omega udržuje těsné vztahy s tvrdým jádrem bigotních vojáků rumunské armády, kteří vyznávají katolickou víru."

Zoe odešla prohlédnout ubytovací prostory řádových bratří, zatímco Jack zkoumal hlavní svatyni zdejších mnichů – velkou podzemní kryptu muzea.

Přes dveře byla natažená policejní páska, ale strhl ji a vešel dovnitř.

Zdejší mniši odtud skutečně odnesli téměř všechno, co bylo v jejich silách.

To se netýkalo ohromující kamenné sochy v životní velikosti, která se tyčila uprostřed krypty.

Stála tu plastika muže s rukama svázanýma za zády, s bolestnou grimasou v obličeji obráceném k nebi a s ústy dokořán v mučivém výkřiku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Železné hory.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.